

© 2019 Lavinia Călina

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare.

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet

Str. Brațului nr. 20, București

România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂLINA, LAVINIA

Ultimul avanpost / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –

– București : Herg Benet, 2018–.

4 vol.

ISBN 978-606-763-224-8

Vol. 2 : *Vânătoarea* – 2019.

– ISBN 978-606-763-205-7.

821.135.1

Tipărit în România

LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

VOL. 2
VÂNĂTOAREA

TEEN FICTION
HERG BENET

2019

CAPITOLUL 1

Viața înseamnă o scară cu multe trepte ce trebuie urcate pe rând. Câteodată te mai împiedici, mai faci un pas înapoi, dar important e să continui. Să sperii să ajungi cât mai sus, iar în toată această nebunie să nu uiți de unde ai plecat. Există totuși oameni care nu mai vor să privească înapoi, pe care îi orbește dorința de putere și care ar face orice, sau ar trece peste oricine, ca să ajungă acolo unde și-au propus.

Un astfel de exemplu este Nicolae Rădulescu. De când era adolescent, visa să fie un om important, o știa în adâncul sufletului și nimic nu l-ar fi putut opri. A fost mereu un elev de nota zece, preferatul profesorilor, până și în facultate s-a făcut remarcat. A studiat management și relații cu publicul, iar teza lui de doctorat a fost mult timp lăudată de toți specialiștii de profil. Era mândru de ce realizase, nu multe persoane de vârsta lui – avea 32 împliniți – se puteau lăuda cu un post de consilier în cadrul M.A.I.

De câteva luni, preluase un proiect important. Avusese mult de furcă, pentru că în urmă

cu ceva timp proiectul suferise grave pierderi materiale și financiare. Cei de la conducere au vrut să renunțe și să ia totul de la zero, dar nu și el. Nu, el a adunat rămășițele, a pus totul cap la cap, asemeni unui imens puzzle, și s-a străduit din răputeri să le demonstreze tuturor că situația încă putea fi salvată. Într-un final reușise, iar în seara asta avea să culeagă laurii pentru munca depusă.

Cu două săptămâni în urmă, semnase un contract important. Reușise să obțină finanțarea necesară pentru a implementa un test pe 2000 de persoane, iar dacă totul mergea conform planului, până la jumătatea anului viitor totul avea să reintre pe făgașul normal. Ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

Important e să nu renunți niciodată, spusese el într-un interviu. *Să dai tot ce e mai bun pentru bunăstarea semenilor tăi și să îți faci treaba cu seriozitate, maturitate, și să ai încredere în echipa ta. În final trebuie să te lupți ca totul să iasă perfect.*

Perfect era cuvântul de ordine și în seara aceasta. Nu încăpea îndoială. Își petrecuse ziua alegând cel mai sobru și elegant costum. Închiriasse un apartament luxos în hotelul ce găzduia evenimentul și, pentru că era o seară importantă, ceruse expres ca dormitorul să aibă vedere spre mare. Dorința i-a fost respectată întocmai.

Cu puțin timp înainte de a coborî în sala de conferințe, Nicolae își petrecu câteva minute bune pe balcon, admirând peisajul. Marea era

agitată, iar valurile puternice loveau brutal digurile de protecție. Își mută privirea spre celelalte clădiri din jur. Poate că dacă nu ar fi fost acestea, priveliștea ar fi fost și mai frumoasă. Dar nu mai conta. Întreaga Capitală era acum la picioarele lui. Seara avea să fie una memorabilă, cea mai importantă din viața lui. Își luă inima în dinți și coborî.

Prezentarea a durat undeva la patruzeci de minute, iar la final oamenii l-au aplaudat. Pentru eforturile depuse, a fost desemnat Cetățean de Onoare al Capitalei și a primit o diplomă. Probabil că a ținut și un discurs plictisitor și a închinat un pahar de șampanie cu toți cei prezenți, nu știu. Îmi scăpase din vizor în momentul în care părăsise camera. Doar când ea s-a apropiat am putut să aud ce vorbea.

— Angela Stan, spuse ea probabil întinzându-i mâna pentru a face cunoștință. Redactor șef la *Vocea Capitalei*.

— Încântat, îi răspunse el.

— În primul rând, dați-mi voie să vă felicit pentru discursul dumneavoastră și pentru munca depusă în folosul Regatului.

— Vă mulțumesc, doamnă – domnișoară?

— Domnișoară, surâse afișând zâmbetul ei cel mai seducător. Am fost profund impresionată de decizia dumneavoastră de a duce totul la bun sfârșit. Mai ales după ce au circulat acele zvonuri despre incursiunile rebelilor, care au dat totul peste cap.

— Pagube minore, o asigură el. Nimic ce nu

se putea repara. Ba mai mult, gestul lor a sporit dorința de a lucra în sistemul nostru de securitate. Datorită acelor întâmplări... să le zicem nefericite, am reușit să aducem în atenția familiei regale importanța proiectului. Desigur, nu spun că armata nu le poate face față, dar ați văzut și dumneavoastră că avem de-a face cu oameni fără milă, ce nu se dau în lături de la nimic.

— Așa este.

— Desigur, noi am vrea să existe o cale pașnică de a ajunge la un acord cu acești rebeli. Doar că, din păcate, ei sunt îndoctrinați de regimurile democratice din afara granițelor.

— Credeți că au contact cu liderii țărilor din vestul Europei?

— Probabil, îi spuse el ferm. Altfel nu îmi explic cum un român, un om, un patriot ar putea curma viața atâtor altora, atâtor semeni de-ai lui. Mă tem că propaganda străină își face simțită prezența și în regatul nostru.

— Oribil! accentuă ea pe un ton compătimitor.

— Dar să nu stricăm această seară minunată aducând în discuție niște evenimente tragice.

— Îmi cer scuze, nu intenționez să...

— Nicio problemă, o liniști. Înțeleg nevoia celor din presă de a fi la curent cu tot ce se întâmplă, de a căuta răspunsuri. Dar puteți da asigurări în articolul de mâine din ziarul dumneavoastră că toți românii pot dormi liniștiți. Atât familia regală, cât și cei din conducerea Regatului Unit al Țărilor Române îi vor apăra de oricine și orice.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Și pentru tot ce realizați pentru noi. Sunt sigură că articolele de mâine vor fi pline de știri și informații despre această seară. Numele dumneavoastră va fi pe prima pagină.

Ce dracu' faci? Nu te da de gol, mi-am zis în minte și am încercat să ignor poziția inconfortabilă în care stăteam de patru ore. Îmi amortiseră picioarele, dar nu mă puteam mișca.

— Să lăsăm formalitățile deoparte, am auzit din nou vocea lui. Cred că am vorbit destul despre muncă. Să trecem la lucruri mai plăcute. Dansați?

— Cu cea mai mare plăcere, reacționă jurnalista, cu bucurie în glas.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am rugat ca fata să se grăbească. Odată ajunși pe ringul de dans, nu am mai putut înțelege mare lucru din conversația lor. Valsul enervant le acoperea vocile. Fără să vreau, mi-am adus aminte de o anumită perioadă din viața mea, când pentru mine astfel de evenimente erau la ordinea zilei. Petreceri, mese festive, evenimente, sărbători oficiale, toate păreau acum a face parte dintr-o viață anterioară. O viață pe care mă chinuiam din greu să o dau uitării, pentru că altfel se desfășurau zilele mele acum. Am alungat din minte acele imagini din trecut, trebuia să mă concentrez asupra situației prezente.

Am mai prins mici frânturi din conversația celor doi. Și-au spus lucruri banale, și-au complimentat unul altuia ținuta și abilitățile de dan-

satori. Au petrecut următoarele două ore unul în compania celuilalt, el a invitat-o să ia loc la masa lui, iar eu m-am bucurat enorm când s-au îndepărtat de orchestră și am putut din nou să-i aud perfect.

Nu încăpea îndoială că ea reușise să-l cucerească, o puteam simți în tonul vocii lui, era fascinat de noua lui parteneră. Au schimbat în timpul mesei diverse păreri pe teme actuale, au discutat despre lucruri banale și și-au făcut mici confesiuni printre paharele de vin. Credeam că o să mor de plictiseală ascultând toate tâmpeniile astea, dar discuția lor se întrerupsese brusc. Nu puteam să văd ce se întâmpla în sala respectivă, puteam doar să îi aud. Amândoi salutară pe cineva, iar când răspunsul noului venit ajunse la urechile mele, am înghețat.

Ai urât vreodată pe cineva atât de tare, încât doar gândul că acea persoană respiră același aer cu tine îți întoarce stomacul pe dos? Glasul lui să îți poată deregla concentrarea și tot ce îți dorești e clipa în care să îi plantezi un glonț între ochi?

Respiră adânc. O să fie bine.

Îi cunoșteam vocea dintr-o mie. Alex! Știam că era în viață, îl mai văzusem la televizor, dar în ultimele șapte luni nu avusesem ocazia să ne întâlnim. Nici acum nu stăteam față-în-față, dar glasul lui îmi activa toate simțurile, iar un val de furie nebună mă cuprinse când am realizat că el era prezent în acea clădire. Am respirat adânc de câteva ori. Nu venisem aici pentru el. Curând avea să vină și vremea lui, dar nu în noaptea asta.

Conversația lor a fost una scurtă și formală. M-am bucurat în sinea mea când s-a îndepărtat, căci am putut să fiu mai atentă la ce aveam de făcut. Am mai avut de așteptat aproape două ore până când cei doi s-au retras în apartamentul lui închiriat.

Probabil bărbatul era în culmea extazului, atât de la emoțiile trăite, de la paharele băute, dar și de la runda de sărutări pasionale pe care o avusese în lift cu noua lui cucerire. Am încercat să nu vomit când i-am auzit replicile de agățat. M-am poziționat mai bine. În curând aveau să intre în raza mea vizuală.

De cum ajunseră în dormitor, Nicolae le ordonă gardienilor să iasă afară și să nu-i deranjeze până dimineață. Privirea mi s-a oprit puțin pe imaginea femeii. Avea părul brunet, pielea albă, ochii intens machiați cu negru și o rochie tot neagră, elegantă. Nu purta multe bijuterii, doar o pereche de cercei din argint și o brățară finuță. Au mai ciocnit un pahar de alcool și s-au sărutat de câteva ori.

—Nici nu știi cât mă bucur că ai acceptat invitația mea, îi spuse el.

—Plăcerea e de partea mea. M-au emoționat profund vorbele dumneavoastră, pardon, am vrut să spun vorbele tale... am uitat că mi-ai cerut să renunț la formalități. Și spuneai că totul va începe de luna viitoare, mă refer la primii 2000 de soldați ce s-au oferit voluntari...

—Da, dar hai să nu mai discutăm despre asta. Se putea vedea de la o poștă că își pierdea

răbdarea. Se apropie și începu din nou să o sărute. Ea îl trase mai aproape și îl întoarse cu spatele către fereastră. Mușchii mi s-au încordat, așteptarea avea să ia sfârșit. Ea îl sărută cu aceeași pasiune, apoi îi șopti senzual la ureche.

—Și copiii din Centrelor de Formare? Și ei s-au oferit voluntari?

—Poftim? întrebă el surprins.

—Acum!

Ultima replică nu îi mai era adresată lui, ci mie. Îl avusesem în vizor de când revenise în dormitor. Degetele mele au strâns arma în momentul în care am apăsas pe trăgaci. Glonțul își urmă traiectoria, despică aerul în două, trecu prin fereastra dormitorului și se împlântă în capul bărbatului. În final, fata avusese dreptate, seara asta avea să fie una memorabilă, iar dimineața numele lui va apărea peste tot în presă.

—Ce ți-a luat atâta!

Mi-am dat ochii peste cap. Voiam să-i răspund, dar la ce bun, oricum ea nu mă putea auzi. Am mai urmărit-o câteva minute prin luneta armei. A cotrobăit prin lucrurile personale ale bărbatului și a îndesat ceva în mica poșetă pe care o avea la ea. Mi-a făcut un semn și am știut că trebuia să mă pun în mișcare. Cu o viteză specifică celor ca mine, am dezasamblat arma și am pus-o într-un rucsac. Mi-am tras gluga hanoracului pe cap și am coborât pe scara de incendiu.

Odată ajunsă în stradă, mi-am pierdut urma prin mulțime. Deși era o noapte de iarnă friguroasă, Capitala era plină de viață. Mașinile

circulau în toate direcțiile. Un domn nervos la volanul unui bolid claxona întruna pietonii. O dronă de supraveghere se vedea la capătul străzii, așa că m-am văzut nevoită să cotesc pe o stradă lăturalnică. Am așteptat să treacă și mi-am reluat traseul până la depoul aflat în port.

Marea părea mult mai calmă acum, iar lumina lunii se reflecta pe suprafața apei. Mi-am aruncat rucsacul peste un gard de sârmă, apoi m-am prins cu mâinile de el și l-am escaladat. Un câine aflat în curtea respectivă începu să mă latre. Asta îmi mai trebuia, să fiu sfâșiată de un dulău.

—Taci naibii! am strigat eu în direcția lui.

Nu reprezenta un pericol, era legat. Totuși gălăgia putea atrage atenția cuiva. Am deschis rucsacul și am scos un sandwich. De cum simți mirosul de cârnați, câinele păru a se potoli. Deși mă durea inima să renunț la singura masă pe care o puteam lua azi, i-am aruncat lui mâncarea mea.

—Sper că ești fericit, am să mor de foame pe tren.

Mi-am continuat drumul până în zona de încărcare a mărfii. Am așteptat în întuneric cam un sfert de oră, să-și facă apariția. Două persoane se îndreptară în direcția mea. Un ins înalt cam la 1,80, îmbrăcat într-o salopetă murdară, îmi făcu semn.

—Ai găsit ceva? am întrebat-o eu ieșind din umbră.

—Câteva hârtii neinteresante, spuse fata.

Un hard extern pe care nu am avut cum să-l verific și un card de acces pentru o instituție, cred.

— O să vedem când ajungem la avanpost dacă a meritat sau nu. Deci care e ruta?

Mi-am îndreptat privirea către bărbat, căci el avea să ne asigure transportul. Între timp, i-am pasat rucsacul fetei, iar aceasta a scos niște haine din el. Își dădu peruca jos și își desfăcu părul blond. Bărbatul se stânjeni când ea își descheie rochia elegantă și și-o scoase. Îmi aruncă rochia în brațe, apoi îmbracă o pereche de pantaloni, un hanorac și niște mănuși de culoare închisă.

— Să-ți bagi picioarele în el de frig! înjură Elize. Mi-a înghețat curu' până aici!

Am mototolit rochia și am pus-o în rucsac. Era deja a doua misiune în care mergeam împreună, dar încă mi se părea ciudat modul în care colega mea își schimba comportamentul. Trecea repede de la un limbaj decent, elegant, la unul nu tocmai adecvat.

În ceea ce privește frigul, avea dreptate. Fusesse o iarnă geroasă și avea să mai fie, pentru că era doar mijlocul lui ianuarie. Chiar dacă în Capitală nu ninge, termometrul tot arăta câteva grade în minus. Mi-am mutat privirea spre tip.

— Deci?

— Deci, ce? se fâstăci el luându-și într-un final ochii de la Elize.

— Ni s-a spus să venim aici. Cum ajungem mai departe, la avanpost?

— A, da! Păi, uite cum stă treaba, e destul

de complicat. În douăzeci de minute pleacă un transport. Vă pot strecura în ultimul vagon. Oricum, în primele șapte nu puteam, căci e țiței pentru export, dar în ultimele două sunt animale pentru o firmă de cosmetice din Arad. Trenul merge spre Severin, dar voi nu veți ajunge până acolo. În patru e cod portocaliu de ninsoare, acum două zile a nins puternic, se circulă cu restricție pe ruta aceea. Înainte de Drobeta Turnu Severin, la Balota, mai exact, există un deal cu o înclinație de 27%.

— Ce înseamnă asta? îl întrerupse Elize.

— Neesențial. Panta e abruptă, iar cu toate ninsorile din ultimele zile trenul va opri înainte de acesta. Angajații trebuie să verifice sistemul de frânare. Atunci va fi momentul în care voi două trebuie să coborâți. Încercați să nu adormiți, altă oprire până la Severin nu va mai fi și, credeți-mă, nu vreți să ajungeți acolo.

— De ce? am întrebat eu.

— Porțile de Fier, îmi răspunse Elize. Punct de trecere al graniței, deci în zona aceea se fac controale serioase. Stați fără grijă, ne descurcăm noi cumva. Mulțumim!

L-am urmat pe bărbat prin întuneric, până la vagoanele de care amintise. Cu toată gălăgia pe care animalele o făceau, nimeni nu a sesizat când a deschis ușa vagonului. Ne-a explicat pe fugă cum se acționează zăvorul pe dinăuntru. Nici nu am ajuns să ne luăm rămas-bun sau să-i mulțumesc de ajutor, și se și făcu nevăzut.

Animalele din cuști începură să se agite